

129. szonett

Tetten ért buja vágy, szégyenbe fúlva

A lélek ára, és míg szét nem árad

A kéj, bűnös iszamos vérben dúlva,

Durva, kegyetlen és sohasem fárad,

Még ki sem élvezed, máris megveted,

Úzöd eszed vesztve, s amint eléred,

Csalit nyeltem eszmélsz, mit tettek veled,

És csalódva a düh benned feléled;

Téboly ez a vágyban és örület az ágyban;

Szertelen, ha van, ha volt, ha csak lesz még;

Elátkozott áldás, előtte lázban

Ígért gyönyörök, utána letűnt eszmék.

Tudjuk ezt mind jól, de nem tudja senki,

Édes poklát, hogy kerülje bölcsen ki.

147. szonett

Lázban ég szerelmem, hajszolva egyre,

A kórt nevelő kútjait, mérgeit;

Mohón csap le minden szerelmi jegyre,

Tovább hizlalva szíve bőségszérgeit.

Szerelmem ősi orvosa, ép eszem

Haraggal, hogy értem semmit sem tehet,

Elhagyott, így ma már komolyan veszem:

Halál a vágy, kikúrálni nem lehet.

Kezelnem tud, így már nem istápol,

Esztelen fejem nem hajtom álmra;

Szavam zavart, a valótól is távol,

Hiszek, gondolok, szólok találmra.

Hittem szépséged derűs igézetét,

De pokolbeli lény vagy, és éjsetét.

Pálfy Erika fordításai